
BASILMAYA DEĞER

SEMİHA DAĞDELEN

SİLUET

Her zaman oturduğun koltukta oturmuş, elma yiyordun. Sana bakınca bariz bir gölgeden ibarettin sadece. Düşüncelerimi okudun sanki, yerinden doğrulduğun gibi aynaya koştun. Uzun uzun seyrettin aynaya düşen aksini; ama arkandaki bej rengi koltuktan başka bir şey görünmedi gözlerine. Haksız yere cehenneme hapsedilmiş bir meleğim der, tanrının sana haksızlık ettiğini düşünürdün. O'na inanmam! Göremediğim bir varlığa neden inanacakmışım ki, derdin. Oysa sen de kimseye görünmüyorsun, dedim gülerek: "Kendine bile..." Hırsla bir yumruk indirdin aynaya, elman yere düştü. Ayna paramparça olmuştu. Parçaları ise bir cüzzamlıymışsın gibi sana çarpmamak için sağa sola kaçıyordu. Gözlerime baktın, başını eğdin, kendinden iğrendin.

Yolunu şaşırılmış bir ayna parçası lanetli parmaklarına takılmıştı. Elini uzatıp almaya çalıştın, elin soyut bedenini hançer gibi delip geçti. Dur, dedim. Elini uzatıp aldım ayna parçasını. Hırslından deliye dönmüştün. Bedenine kendin bile dokunamıyordun çünkü. Elim bedenine değince en cesur sandığım yanımda dahi irkildi: yüreğim... Hiçbir cehennemin yakamayacağı kadar soğuktan tenin. Hissetseydin şayet, soğuktan erirdin! Damarlarından öfkenin kudurtan sıcaklığı akıyordu oysa. Kalbin var gücüyle çelişki pompalıyordu damarlarına. Dayanamadın, bir yumruk da benim suratıma indirdin. Dengemi kaybedip yere yığıldım. Sen ise anlayamadığım şekilde irkilip geriye attın kendini. Beton pamuktandı, acımamıştı hiçbir yanımda. Oysa sen iliklerine kadar hissetmiştin acıyı. Hissedebildiğin tek insani duygu buydu zaten. Çıldırılmış gibiydin, gözlerinden Kabil fişkıracaktı. Ben ise Habil'dim senin gözünde. Göz kapakların engel olmasaydı eğer, bütün insanlık öldürmeye mahkûm olacaktı.

Ayağı kalktım, yüzüne tükürdüm. Yumuşarsın sanmıştım; ama buz gibi tükürüğüm yüreğini toz bulutundan bir dünyaya çevirdi; katılaştın. Yüzüne baktım, Büyük Okyanus'tan öfkenin kanını içmiş gibiydin. Yanakların al aldı. Yüzüme baktın, Habil'i gördün tekrardan, bir tokat daha attın suratıma. Tanrıya küfredecektim seni kendi haline bıraktığı için. Ama sustum, bir bildiği vardı elbet. Bu durumda en makbulü sana küfretmekti. Ben de öyle yaptım. Ellerin yandı, yine geriye attın kendini. Anladım ki güneş olmuşum o an. Sen ise aydınlık, o karanlık halinle. Canlılara yaşam saçmamı kıskanmıştın. "Kimseye yaşama hakkı tanıma!" diyerek tokatlamıştın beni. Ben ise gülümsedim sadece. Çünkü senin tokat attığın her yaşam kaynağı güneşe dönerdi. Cehennemin yakamadığı olurdu, yanardın. Ellere dokundum, buz gibiydi. O kadar güçlüydü ki hasedin, güneşin ateşini bile söndürmüştü aniden.

Yoruldu, elmanı alıp bej rengi koltuğa geri döndün. Elmayı neden bu kadar çok sevdiğini anlamazdım. Tek besin kaynağın oydu. Elmayı neden bu kadar çok seviyorsun, dedim, merakla. Korkunç bir kahkaha attın: "O benim yaşam kaynağım." dedin. Oysa "Yaşama hak tanıma!" diye beni tokatlayan sen değil miydin? Güçlü sanıyordun kendini. Üç tarafı hiddetle çevrili bir yarım adaydın çünkü. Ben de dört tarafı sevgiyle çevrili bir tam ada. Durdum bir an ve elma yiyişini seyrettim. Gözlerime inanmadım, dişlerin yoktu! Demek bu yüzünden gülmek hiç yakışmazdı sana. Dişlerini sordum: "Ne oldu onlara?" dedim. Savaşlarda düşürdüm, dedin sırtarak. O an anlamıştım, bütün göçebe savaşların sebebinin sen olduğunu. Küçücük bebekleri öldürten sendin. Onlar da çılgınlıklarıyla

karşılık vermişti ölmeden önce. Anlamını bile bilmeden ağlamayı öğrenmişlerdi senin yüzünden. Harut ile Marut'u sen düşman etmiştin insanlığa. Bu yüzden en kutsal kitaplar bile lanet yağdırmıştı varlığına. Gözlerim elmana takıldı birden. Dehşetle irkildim. Elman silaha dönüşmüştü. Kalbin silahının gücüyle atıyordu. Cesareti simgelemiyordu bu. Şeytan bile biliyordu, sen çırılçıplak korkularına esirdin! Korkuların, şeytanın sevgilisi olmuştu. Kalbine doğrultuyordun silahını. Çin Seddi ile çevrilmiş yüreğine, bir tek kurşunların dokunabiliyordu, vicdanın eriyordu. Gözlerine baktım, başımı eğdim, iğrendim senden.

Seni yenebilirdim, biliyordum. Anlatmaya başladım, ilk insandan bugüne değin olanları. Güneşi anlattım sana. En karanlık vicdanları nasıl aydınlattığını, burun kıvrırdın. Yıldızların yolunu kaybetmişlere deniz feneri olduklarından bahsettim. “Gökyüzünde deniz feneri mi olurmuş?” diye dalga geçtin.

Devam ettim. Ana rahmine düşüşlerini anlattım insanların bir bir. En çok Meryem'in oğlu çekmişti dikkatini ama. Ruhunda kalıplara soktun Meryem'i. Kuşları, kelebekleri, ağaçları anlattım. Aynı donuk ifadeyle baktın gözlerime. Sevgi, dedim gülümseyerek. Barış dedim. Kafan karışmıştı. Sonra “aşk” dedim coşkuyla. Ve başladım Şems ile Mevlana'yı anlatmaya dilim döndüğünce. Yavaş yavaş beşeri ve bedeni aşka döndü dilim. Leyla ile Mecnun'u ya da Kerem ile Aslı'yı değil, senin aşkını anlattım. Gözlerin doldu, Kabil boğuldu oracıkta. Tenine dokundum, ısınmıştın. Biliyordum işte! Sen de aşkı barışa... Buruk bir tebessüm belirdi, Suriye'yi andıran dudaklarında. Savaşın oğluydun sen! Görüyordum, şimdi barışa doğru yol alıyordu huzur gemin. Gülümsedim ben de, dişlerin çıkıyordu. Kapadın gözlerini, Meryem' i düşündün. Bir dine bağlı değildin. Ama bir Müslüman bile Meryem' i özleyebiliyorken nesi saçmaydı ki yaptığının?

Çirkin değildin artık. Gözlerini açtığında ruhun gebeydi. Ve son sancılarını çekiyordun. Barışa, aşka, huzura gebeydin! Üçüz doğuran bir anneye dönuştün bir anda. Ve aşık oldun doğurduğun çocuklarına.

Habil küs değildi artık Kabil'e. Harut ile Marut kardeşi olmuştu insanlığın. Ve öldürülen bebekler ailelerini bekliyorlardı cennette. Gözlerim elmana takıldı, çürümüştü. Nefesleri ölüm kokan kurtçuklar sarmıştı her yanını. Hızla yediler. Artık silahın yoktu. Kurtçuklar arşın arşın yemişti korkularını. Ve usulca toprak ananın bağrındaki yuvalarına dönmüşlerdi. Koşarak bir elma getirdim mutfaktan, sana uzattım. Bıçak istedin ardından. Tereddütle verdim ben de. Bıçağı aldın ve elmayı üçe bölüp çocuklarına paylaştırdın. Silaha dönüşmedi elman, çocuklarının besin kaynağı oldu. Derin bir nefes aldım, bana bakıp gülümsediğini gördüm. Sen içimdeki şiddetin, odama düşen siluetiyken yoğurup aşkın, barışın, huzurun anası yaptım seni.

Gözlerime baktın, göğsünü gerdin, gurur duydun benimle. Gözlerine baktım, başımı eğdim, imrendim sana. Koşup aynaya baktın. Sevgilisiyle ilk kez buluşan bir genç kızın heyecanı vardı gözlerinde. Ayna göğsünü gere gere yansıttı her bir çizgisini yüzünün. Korktum bir an. O kadar güzelleşmiştin ki Nergis'i getirdin aklıma. Bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Doğru ya sen zaten aşkı çocuklarına. Aynı anda iki kişiyi sevmek mi daha zordu yoksa sil baştan başkasına aşık olmak mı? Başlı başına aşkı sen. Barış, huzur ve elma karışımı, ay ışığı tadında bir aşk...

Semiha DAĞDELEN